

vedtoges uden debat af plenarforsamlingen den 6. november med 43 stemmer mod 5, medens 8 afholdt sig fra at stemme. Danmark stemte for resolutionen.

2. Informationsfrihed.

(Dagsordenens punkt 29).

Efter at konferencen om informationsfrihed, der afholdtes i Genève i foråret 1948, havde udarbejdet udkast til tre konventioner om dette emne, blev disse gjort til genstand for indgående drøftelse på 3. plenarforsamling, der vedtog at samarbejde de to af udkastene i en fælles konvention om international videregivelse af nyheder og retten til berigtigelser (jfr. beretning 3. samling, 2. del, p. 7), men udsatte den endelige behandling af selve konventionen om informationsfrihed. 4. forsamling godkendte den førstnævnte konvention, men bestemte, at den ikke skulle åbnes for undertegnelse, før den sidstnævnte konvention var færdig. Forsamlingen henstillede samtidig, at regler for informationsfrihed blev optaget i konventionen om menneskerettigheder. Dette førte dog ikke til noget resultat, hvorefter 5. plenarforsamling i december 1950 udnævnte en særlig ad hoc komité til at udarbejde et konventionsudkast. Komiteen udarbejdede herefter et sådant udkast og henstillede til ECOSOC at indkalde en særlig konference til endelig vedtagelse af konventionen. ECOSOC besluttede imidlertid på sin 13. samling den 1. september 1951 ikke at indkalde en sådan konference. Spørgsmålet stod ikke på 6. forsamlings dagsorden, men blev alligevel drøftet der på grundlag af et forslag om at optage det på 7. forsamlings dagsorden (jfr. beretning 6. samling, sp. 6303).

ECOSOC havde efter ophævelsen af det særlige underudvalg om informations- og pressefrihed udnævnt en særlig rapportør, Salvador P. Lopez fra Philippinerne (det land, der i 1946 havde foranlediget problemet taget op til behandling), til at studere hele spørgsmålet og afgive rapport derom.

Det var på forhånd ventet, at den nærmere behandling af dette punkt på forsamlingens dagsorden ville blive udskudt, indtil rapportøren havde afgivet sin beretning i 1953, men denne formodning slog ikke til, idet en række medlemmer af 3. udvalg viste stor interesse for en øjeblikkelig diskussion om emnet, således at behandlingen kom til at strække sig over flere uger og ialt 39 talere deltog i generaldebatten.

Sveriges repræsentant klarlagde som en af de første talere sit lands standpunkt. Han gjorde en række indvendinger gældende mod konventionsudkastets bestemmelser: dets begrænsninger af informationsfriheden var for omfattende, og formuleringen gav mulighed for afvigende fortolkninger. Uanset dets videre skæbne burde imidlertid konventionen om udsendelse af nyheder og retten til berigtigelser åbnes for undertegnelse. Nederlandenes og Belgiens udtalelser faldt i tråd med de svenske.

Østblokken fremhævede især, at der krævedes særlige forholdsregler for at forhindre, at tale- og pressefriheden blev brugt til krigspropaganda og racediskriminering og til at lette intervention i andre staters indre anliggender.

Adskillige lande fremhævede betydningen af at udbygge de underudviklede landes oplysningstjeneste. USA og Frankrig foreslog, at man i så henseende burde benytte FN's program for teknisk bistand, en tanke, der fandt genklang bl. a. hos Ægyptens og Afghanistans repræsentanter.

Efter generaldebatten gik man over til behandlingen af de enkelte resolutionsforslag og ændringer dertil.

16 lande, væsentligst fra Asien, fremsatte et forslag om, at 3. udvalg skulle skride til en detaljeret undersøgelse af konventionsudkastet for at komme til enighed om de omstridte punkter deri. Ved afstemningen stod stemmerne lige, og forslaget var dermed forkastet.

Udvalget drøftede derpå et fransk resolutionsforslag, der opfordrede til særskilt